

ENTREVISTA A

Enric Pey i Camps

Voluntari en diferents entitats granollerines

Enric Pey i Camps (Granollers, 1958) és un veí compromès amb l'esport i amb la ciutat. Casat, amb dos fills i quatre nets. Ha treballat en el sector de l'automoció, especialitzant-se en recanvis, logística i distribució. Al llarg de tota la seva vida ha estat implicat en nombroses entitats de Granollers com a voluntari, contribuint activament al teixit associatiu de la ciutat i al foment dels valors de l'esport. A més, forma part de la Junta de l'Atlètic del Vallès des dels anys noranta. La seva trajectòria social reflecteix el seu compromís amb la comunitat i el seu esperit de servei.

JORDI RIBÓ

Has nascut a Granollers i has viscut aquí tota la vida?

Vaig néixer al carrer Barcelona, en una casa vella que ara ja no existeix. No podia estar més al centre. De casa meva a la Pedra de l'Encant no hi havia més de cent metres. Això no ho pot dir tothom. Al costat, hi havia l'obra de Ca l'Ambrós, Can Tarrats; Ca la Magdalena, que ara és una botiga de bosses de mà; Can Muntanyà, Can Melenchón, la fàbrica de gel... de tot allò ja no en queda res. Jugàvem tot el dia a la plaça de l'Església i a la Porxada, i el nostre camp de futbol era el carrer Barcelona, ja que gairebé no hi passaven cotxes. He viscut tota la vida a Granollers, menys un any que vaig estar desterrat a Madrid per fer la mili.

Què recordes de la teva infantesa a Granollers?

Fins als vuit anys estàvem la mar de bé, vaig tenir una bona infància, però aleshores va morir la mare i ja res va ser el mateix. Anava a l'escola Pereanton. I des de ben petit ja vaig començar a jugar a futbol al Granollers; em va fixar el pare Sala, devia tenir uns deu anys, i hi vaig estar fins al juvenil. Després ja vaig jugar amb l'Atlètic, vaig fer una temporada a Hostalric i més tard vaig tornar a l'Atlètic altra vegada.

Vas començar a treballar de molt jove.

L'any 72, amb catorze anys, vaig començar a treballar a Can Prades. He anat fent alguns canvis professionals i, durant algun temps, he estat sense feina, però he treballat molts anys, principalment en el món

de l'automoció i els recanvis: a Eutrasa Peugeot, a BMW, a Recanvis Marina... i els últims deu anys vaig fer de transportista per tot Catalunya. Però aleshores em van haver d'operar i vaig perdre la feina, i em va costar molt tornar a trobar-ne. Tothom volia algú més jove i, tot i formar-me, no m'agafava ningú i, al final, vaig treballar venent llibres del Cercle de Lectors, fins que finalment em vaig jubilar. La meua dona ha treballat fins ara que també s'ha jubilat. Havíem de mantenir la família.

de l'automoció i els recanvis: a Eutrasa Peugeot, a BMW, a Recanvis Marina... i els últims deu anys vaig fer de transportista per tot Catalunya. Però aleshores em van haver d'operar i vaig perdre la feina, i em va costar molt tornar a trobar-ne. Tothom volia algú més jove i, tot i formar-me, no m'agafava ningú i, al final, vaig treballar venent llibres del Cercle de Lectors, fins que finalment em vaig jubilar. La meua dona ha treballat fins ara que també s'ha jubilat. Havíem de mantenir la família.

Heu anat molts anys de càmping.

Sempre ens ha agradat anar de càmping, primer a Gualba, amb una tenda de campanya, fins a l'any 94, que va cremar la muntanya, va ser un incendi espectacular. Amb el temps, vam canviar la tenda per la caravana, i després vam comprar un mòdul, a Sant Eugènia de Berga, a tocar de Vic, i allà hi vam estar setze anys. Tots els caps de setmana que podíem i tots els estius anàvem cap allà.

El voluntariat, l'esport, el ball... són una manera de conèixer gent, de trobar sentit en allò que fas, d'estar actiu i no sentir-te sol

JORDI RIBÓ

Tot pren sentit quan sento que estic ajudant algú. M'emociono moltíssim quan una persona em dona les gràcies, em quedo sense paraules i em cauen les llàgrimes

Fa molts anys que fas voluntariat? Com va ser?

Jo vaig començar a fer de voluntari l'any 1994, als Special Olympics, que es van fer aquí a Granollers per primera vegada, després de celebrar-se a Lleida, Vilanova i Barcelona. Això era el mes d'octubre i, al gener, ja es feia La Mitja, que també buscaven voluntaris, i em vaig tornar a animar. Aquest any he fet trenta anys de voluntari a La Mitja, es diu aviat. Sens dubte, és l'entitat amb la qual duc més temps col·laborant i tenim molta confiança.

Amb quines altres entitats has col·laborat?

He format part de l'Atlètic tota la meua vida. Ja hi havia jugat a futbol des de petit. Després, hi va jugar el meu fill, i jo em vaig posar de delegat. I, més tard, vaig entrar a la Junta, cap als anys noranta, i encara en formo part. Altres entitats on faig de voluntari amb gran compromís són el Xiprer i la Creu Roja, on col·laboro fent donació d'aliments. També al Tast de La Mitja; i faig de voluntari a la cursa anual que organitza l'Associació Contra el Càncer i a la cursa de Quatre Camins que fa el Club Natació Granollers. I si surt alguna cosa més... jo encantat. L'altre dia en parlava amb la meua filla, m'agradaria molt col·laborar amb el projecte En bici sense edat, que duen a passejar gent gran amb tricicle elèctric.

Quina ha estat la teva experiència més significativa com a voluntari?

Recordo especialment els Special Olympics, que es van tornar a fer a Granollers el 2023. Vaig fer novament de voluntari, i vaig tenir la gran sort i satisfacció de ser el primer portador de la torxa olímpica, de ser el primer a portar el foc olímpic, juntament amb l'Amparo, del Montserrat Montero, des de la plaça de la Corona fins a la Porxada.

Què representen el voluntariat i l'esport per a tu? Què t'aporten?

L'esport i el voluntariat sempre han format part de la meua vida i li donen molt de sentit. No hi ha res més gratificant que sentir-se agraït. Quan un corredor d'una cursa arriba a la meta i et diu: "Gràcies per la vostra feina", o quan algú a qui dones aliments et diu: "Que Déu et beneeixi, no et pots arribar a imaginar com m'estàs ajudant...". Tot pren sentit quan sento que estic ajudant algú. M'emociono moltíssim quan una persona em dona les gràcies, em quedo sense paraules i em cauen les llàgrimes. Si puc ajudar... i jo tinc molt temps lliure per fer-ho. Això sí, també haig de fer d'avi!

L'Amparo i l'Enric portant la torxa dels Special Olympics celebrats a Granollers el 2023

TONI TORRILLAS

No pares mai quiet.

El voluntariat, l'esport, el ball... són una manera de conèixer gent, de trobar sentit en allò que fas, d'estar actiu i no sentir-te sol. No em sé estar quiet. Faig balls en línia a l'Associació de Veïns Sota el Camí Ral, ballo country al Casino, ara fa dos anys que ballo sardanes...

També fas voluntariat per la llengua.

Fa uns deu anys vaig fer un curs de català al Consorci per a la Normalització Lingüística, i després em vaig animar a fer de parella lingüística per ajudar que persones de fora aprenguin a agafar confiança de parlar en català. A la gent que li fa vergonya parlar en català, els dic: "Vergonya? Fes com jo, deixa-la a casa teua quan surtis, no serveix per a res. Parlar idiomes és cultura. És així de clar i de senzill. T'estàs enriquint i, si algú es riu de tu, l'engegues".

Fer de voluntari per la llengua t'enriqueix a tu, també.

M'agrada molt fer de voluntari per la llengua. Ajudo altra gent, alhora que és un enriquiment per a mi conèixer gent de fora... Qui m'havia de dir que parlaria amb tanta gent de Sud-amèrica? He tingut parelles de Bolívia, de Colòmbia, del Perú, de l'Argentina, de l'Equador, del Salvador, de la República Dominicana, del Paraguai..., i també de Bilbao i de Salamanca. L'any passat, en un acte de reconeixement al Consorci, ens van donar un diploma, i ara sempre presumeixo davant dels meus amics que soc un diplomata, i un diplomàtic!

**M'agrada molt
fer de voluntari
per la llengua.
Ajudo altra gent,
alhora que és
un enriquiment
per a mi conèixer
gent de fora...**